

מקלות ורובים: הנוער העברי, הנרגז למשמע הידיעות על התפרעות הערבים ברובעים עבריים, נאלץ היה להבליג לפני נשק השוטרים הבריטיים המאיימים עליו מכל העברים.

השקיעה: האנגלים הסכימו לפנות את ארץ ישראל. חייליהם נתקבצו לאזורים מיוחדים, מגודרים, תחת שמירה מוגברת ומעולה מעמדות מבוצרות.

יציאת אירופה וחזרה: במקרה זה לא הועברו העולים למחנות קפריסין — הם הוחזרו למחנות בגרמניה, אחרי טלסולים רבים בים ובמשמר חזק מאחוריהם.

העוצר נגמר: באותה הרצינות, שבה הקימו את גדרי התיל הדוקרני, מפרקים אותם עם סיום העוצר ברחובות העיר. היה זה חלק מתפקיד שיגרתו ורגיל — להראות מל הוא האדון. היהודים ישבו כלואים בבתיהם, במכלאות, במחנות מעצר — החיילים הבריטיים טיילו ברחובות.

המאושר: הותר לו להכנס לארץ. אחרי טיפול מסעמי בטחון, מועבר העולה הצעיר לטיפול רפואי, בבית החולים הממשלתי בחיפה. בזאת קנה לו זכות גדולה להיות תושב קבוע בארץ אבותיו, אחרי יסורים וטלסולים רבים.

„יהודים ארורים!“: האנגלים לא הבחינו בין איש לחיי ואיש ההגנה. בעיניהם היו כולם יהודים מוגי לב.

הגנה היתה כאן: פתח המנהרה, שנחפרה ע"י אצ"ל לבית הדר.

